

L'embolic de l'amor

Després d'un dels debuts literaris més excepcionals de la segona meitat del segle XX (*Les verges suïcides*, 1993), Jeffrey Eugenides va donar-nos una novel·la apassionant –*Middlesex*, 2002–, una nissaga familiar que indagava –a partir dels records d'un hermafrodita d'ascendència grega– en la grandesa i la dificultat de ser un mateix en els Estats Units de la immigració, la indústria dels automòbils, la revolució sexual i la psicoteràpia.

Eugenides és un autor curós, colpidorament devot de la més gran literatura; modula les novel·les amb parsimònia d'orfebre i posa a cada paraula un fervor nabokovià. Això fa que només doni a la impremta els fruits més depurats de la seva intel·ligència –un llibre cada 10 anys...–. Les seves són unes novel·les pensades fins a l'últim detall, doncs, que ens sedueixen per la commovedora profunditat de la seva mirada, l'encert de la seva expressió i la generositat moral que exhalen capítol rere capítol. Entre la primera i la segona obra s'hi percebia la maduració d'un caràcter literari, el viatge des del realisme màgic i exaltat del conte malaltís de les adolescents suïcides fins a l'esperit de la Gran Novel·la americana: un realisme tradicional que creixia en la frontera entre la crònica familiar i la poesia de l'experiència d'un ésser inefable. El món d'Eugenides és tan particular, tan cenyit a la cara oculta de les coses i dels éssers, que es fa ben difícil preveure quin serà el seu següent pas, com si amb cada novel·la definís i liquidés un espai literari que sembla que ja no pot donar més de si.

Però ara torna amb aquesta novel·la en bona part metaliterària, i que té com a motiu principal posar en escena una *trama matrimonial* a l'estil de les novel·les del XIX, alhora que és una reflexió feta per la seva protagonista,

experta en aquesta mena de literatura –encara que llegida des del prisma demencial de la crítica postmoderna–. Ambient universitari, principis dels anys vuitanta: una noia i dos nois es llicencien. Madeleine se sent perduda però vol ser feliç, és intel·ligent i terriblement sensible; un dels nois, Leonard, depressiu i mordaç, llicenciat en biologia; i Mitchell està interessat tant en les religions com en la Madeleine, però com que ella estima l'altre marxa a fer el viatge iniciàtic a l'Índia, on se suposa que

L'apunt

Jeffrey Eugenides (Detroit, 1960) va viure amb la seva família a Berlín, entre el 1997 i el 2004, està casat amb l'artista Karen Yamauchi i no li agrada concedir entrevistes.

podrà trobar la llum espiritual... A partir d'aquest triangle, Eugenides ens dona un artefacte literari molt ben travat, estructurat amb molta cura, que li permet a més posar en escena alguns dels seus temes preferits: la fascinació per les dones que creixen, l'entrada a l'edat adulta amb tots els seus enigmes... Creïxer, madurar, adaptar-se. Una novel·la excel·lent –molt ben traduïda per Emili Olcina–, d'un dels autors més importants de l'actual literatura nord-americana. *

Jeffrey Eugenides és un dels autors nord-americans actuals amb la millor reputació JOSEP LOSADA

LA TRAMA MATRIMONIAL
Jeffrey Eugenides
Traducció: Emili Olcina
Editorial: Empúries / Anagrama (Barcelona, 2012)
Pàgines: 512
Preu: 22 euros

RECEPTARI M.R

Menjar com un monjo (o com una monja)

Ara que està tan de moda la cuina paga la pena saber que acaba de sortir un llibre amb algunes de les receptes que es cuinaven i es cuinen encara als nostres monestirs, per tant, receptes originals que, la majoria, provenen de l'època medieval. Són una mostra de les més antigues tradicions catalanes culinàries barrejades amb les característiques pròpies dels monestirs i els convents del país, cada un dels quals amb les seves particularitats.

Jaume Fàbrega, historiador, escriptor, periodista i consultor gastronòmic, que ha publicat més de cinquanta llibres sobre la matèria, s'atreveix ara amb un munt de receptes monàstiques, que van des de les amanides, entrants i salses a les conserves, passant

per les sopes, verdures i llegums, els arrossos i les pastes, els ous i els cargols, el peix i el marisc, l'aviram, la carn i la caça. No hi falten receptes de dolços, tan típics dels convents (la coca de patata, la crema d'arròs amb sucre i canyella o la crema de Sant Josep) ni de begudes.

Cal saber que als convents, a banda de beure vi (el vi és cosa de frares i, per a qui no ho sàpiga, després de la desaparició d'aquesta cultura arran de la invasió islàmica, els convents van ser els encarregats, per motius litúrgics, de continuar plantant

CUINA MONÀSTICA
Jaume Fàbrega
Editorial: Mediterrània (Barcelona 2013)
Pàgines: 230
Preu: 18,50 euros

la vinya i elaborant vi), es feien molts xarops i licors: la llet d'ametlles, la ratafia de cireres... i la preuada xocolata desfeta.

Entre els llibres consultats per fer aquest receptari hi ha *Instrucció breu i útil per los cuiners principiants segons lo estil dels carmelites descalços*, del carmelità Francesc del Santíssim Sagrament a mitjan del s. XVIII, el manuscrit *Avisos, y instrucciones per lo principiant cuyner*, del franciscà Josep Orri, mort entre el 1768 i el 1771, o el *Modo de cuynar a la mallorquina*, de fra Francesc Roger, mort el 1764. *